

Arrest

nr. 96 337 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. ISTAZ-SLANGEN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Yezidi-origine te zijn. U zou geboren zijn in Sheikhan, provincie Mosul (Centraal-Irak), maar altijd in Baadre, provincie Dohuk (KRG-gebied, Noord-Irak) hebben gewoond. Sinds januari 2012 zou u gemerkt hebben dat u in de gaten werd gehouden door een Koerdische man uit Baadre. Hij zou meermaals in uw straat gepasseerd zijn en achtervolgde u als u naar de winkel ging. Op een dag zou hij zijn naam - Yassin - en telefoonnummer op een briefje geschreven hebben en, via een kind uit uw buurt, aan u bezorgd hebben. Terwijl hij erop toezag dat u het briefje kreeg, zou u het verscheurd en weggegooid hebben. Toen u op een dag in maart 2012 met uw moeder naar de winkel ging, zou u opnieuw gezien hebben dat Yassin jullie volgde.

U zou uw moeder verteld hebben dat Yassin u al langere tijd volgde en niet met rust liet. Uw moeder zou u gekalmeerd hebben en gezegd hebben dat u geen schrik moest hebben. Toen u op een dag in mei 2012 alleen naar de winkel ging, stopte er plots een auto naast u. Toen u zag dat Yassin uit de wagen stapte zou u in paniek de winkel zijn binnengegaan en om hulp hebben gevraagd daar u vreesde dat Yassin u wilde ontvoeren of u iets zou aandoen. De in de winkel aanwezige mannen zouden naar buiten gegaan zijn waarop Yassin zou weggereden zijn. Nadat één van de mannen u vervolgens naar huis bracht zou u, tot aan uw vertrek uit Irak, uw woning niet meer verlaten hebben. Uit vrees voor Yassin zou u op 28 mei 2012 Irak hebben verlaten en via Turkije naar België gereisd zijn. U zou op 10 juni 2012 in België zijn aangekomen en diende op 11 juni 2012 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, dd. 19/9/2010 uitgereikt te Sheikhan, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, dd. 14/8/2007 uitgereikt te Dohuk, alsook de omslag waarmee deze stukken naar België werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor Yassin, een Koerdische moslim uit Baadre, die u gedurende een aantal maanden achtervolgde en in de gaten hield. U verklaarde hierbij te vrezen dat Yassin u iets zou aandoen of u met geweld zou ontvoeren. Er dient echter te worden opgemerkt dat u geen concrete elementen heeft aangebracht die uw vrees kunnen staven. Los van het feit dat Yassin u in de gaten hield, u zijn telefoonnummer liet bezorgen en u hem geregeld opmerkte als u naar de winkel ging, blijkt nergens uit uw verklaringen dat hij de intentie had u iets aan te doen en/of geweld tegen u te gebruiken dan wel misschien pure amoreuze intenties koesterde. U verklaarde immers zelf dat u deze persoon niet kende - voor januari 2012 had u hem nooit eerder opgemerkt - en op geen enkel moment heeft Yassin u aangesproken of zijn intenties op gelijk welke manier aan u kenbaar gemaakt. Ook zelf heeft u nooit enige poging ondernomen om u te informeren omtrent zijn intenties. U verklaarde bovendien zelf dat ook uw eigen moeder, nadat u haar over Yassin had verteld, u aanraadde rustig te blijven en geen schrik te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Dat uw moeder u, ook nadat u haar op de hoogte had gebracht, nog alleen naar de winkel liet gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10), wijst er ook op dat bezwaarlijk kan gesproken worden van een reëel en ernstig gevaar. Uw vrees wordt op geen enkele manier ondersteund door enig objectief gegeven en is dan ook louter gebaseerd op pure veronderstellingen. Dit volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u zelf geen concrete stappen heeft gezet om, hetzij persoonlijk hetzij via tussenkomst van anderen, Yassin duidelijk te maken dat hij u met rust moest laten. U verklaarde hierbij eerst dat Yezidi's zwak zijn en niet durven opkomen tegen moslims. Later merkte u op dat u uw problemen aan niemand kon vertellen. U vervolgens gevraagd waarom u niet eerder melding kon maken van uw problemen en, eventueel via andere Yezidi-mannen uit uw gemeenschap, Yassin kon duidelijk maken dat hij u met rust moest laten, dit gezien u in mei 2012 wél uw problemen vertelde in de winkel waar u toen binnenstapte en dat de mannen in de winkel wél bereid waren u te helpen, repliceerde u dat u niet wilde dat andere mensen omwille van u problemen zouden krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 11). Ook dit betreft een loutere hypothetische stelling die op geen enkel concreet gegeven is gebaseerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vraag om hulp bij de Yezidi-mannen uit de winkel wel degelijk een effect had. U verklaarde immers dat u in de periode voor uw vertrek - nadat u door de winkelier was thuisgebracht - Yassin niet meer heeft opgemerkt (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat Yassin ook nadien niet meer in de buurt van uw woning rondhing. Uw verklaring dat uw moeder Yassin misschien nog gezien heeft maar het u niet vertelde, kan niet worden weerhouden. Gezien u verklaarde net omwille van Yassin uw land van herkomst te hebben verlaten, kan logischerwijze worden verwacht dat uw moeder u op een gedetailleerde wijze zou informeren omtrent Yassins doen en laten, te meer zij op de hoogte was van de ganse situatie. U heeft geen elementen aangehaald die erop wijzen dat u actueel, in geval van een terugkeer naar Baadre, opnieuw problemen zou kennen met Yassin.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich, omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria, niet elders in het KRG-gebied en/of Irak zou kunnen vestigen om aan de toenaderingspogingen van Yassin te ontkomen. Op de vraag waarom u niet bij uw zus in Sheikhan zou kunnen gaan wonen, repliceerde u dat dit niet veraf is van Baadre. Voorts gevraagd of u niet elders in KRG-gebied kunt gaan wonen, kaatste u de bal terug met de vraag waar u dan wel zou moeten gaan. U er hierbij op gewezen dat het toch mogelijk moet zijn om u elders in het KRG-gebied te vestigen gezien

u alleen naar Europa kon komen, gaf u het ontwijkende antwoord dat alles wat jullie hebben in Baadre ligt. Gezien uw eigen verklaringen dat uw moeder haar goud en diamanten verkocht om uw reis te bekostigen werd u erop gewezen dat het toch ook mogelijk moet zijn om met deze financiële middelen elders in (Noord-) Irak een bestaan op te bouwen. Ditmaal gaf u het nietszeggende antwoord "het is overal van de Koerden". Op de vraag of u ooit problemen heeft gekend met "de Koerden" antwoordde u ontkennend. Uiteindelijk stelde u dat u elke maand huur zou moeten betalen wanneer u zich elders in Irak zou vestigen. Wanneer u er dan werd op gewezen dat dit ook in België het geval is, haalde u gewoon nogmaals aan dat u weg wilde van Yassin. U wees er voorts nog in algemene termen op dat u hoorde dat in België mensen niet worden lastiggevallen en dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 11). De door u aangehaalde argumenten tonen echter geenszins aan dat u niet elders in uw land zou kunnen gaan om aan Yassin - in zoverre deze al kwade bedoelingen zou hebben gehad - te ontkomen.

Ondanks uw verdere verklaringen dat het bij Yezidi's, ondermeer in Baadre, vaak gebeurt dat meisjes worden meegenomen, kon u echter slechts één voorbeeld aanhalen. U verwees naar het verhaal van Nafu, een Yezidi-meisje uit Baadre dat zou zijn lastiggevallen, klacht ging indienen en vervolgens zelf zou zijn gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Dohuk. Echter, u bleek dit verhaal enkel 'via via' te hebben gehoord en wanneer dit zou gebeurd zijn, hoe Nafu's belager heette, hoelang Nafu ondertussen vastzit en op basis waarvan zij opgesloten zit, kon u niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat dergelijke praktijken, waarbij Yezidi-meisjes worden meegenomen en/of zelf worden opgesloten als ze klacht proberen in te dienen, zouden voorkomen in uw omgeving kan er logischerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent meer concrete informatie zou hebben, minstens u terdege zou informeren om een duidelijke inschatting te kunnen maken van het risico dat u mogelijks zelf loopt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baadre, Dohuk in Noord-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie geenszins in een ander daglicht plaatsen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan op zich op geen enkel moment ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster citeert artikel 27 van voormeld koninklijk besluit en meent dat dit niet correct werd toegepast. Krachtens de door haar genoemde artikelen van het Handbook zijn onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om de verklaringen in het licht van de omstandigheden van het dossier te interpreteren. In casu ligt een manifeste beoordelingsfout voor door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden.

Verzoekster wijst erop dat zij afkomstig is uit de provincie Mosul waar honderden families de voorbije jaren ontheemd raakten. Tot recent kregen de inwoners van deze regio de subsidiaire bescherming.

Verder is het onbetwist dat zij yezidi is en deel uitmaakt van deze minderheidsgroep. In de Cedoca-informatie wordt vaak verwezen naar het gerichte karakter van de aanslagen, waaronder de yezidi een doelwit vormen. Volgens de richtlijnen van het UNHCR is de yezidi-gemeenschap eveneens een risicogroep. Verzoekster heeft nooit gewerkt in Irak, zij heeft lager onderwijs genoten maar is slecht geletterd, ze is een jong meisje van negenentwintig dat meestal thuis moest blijven. Soms zat ze voor de deur met haar vrienden. Het is belangrijk dat rekening wordt gehouden met dit aspect van haar profiel. Zij maakt duidelijk deel uit van een sociale groep.

Verzoekster benadrukt dat ze nog steeds bang is van Yassin omdat ze verschillende keren door hem werd vervolgd en omdat er andere yezidi-meisjes werden ontvoerd. Zij kent slechts de naam van een meisje dat ontvoerd werd, maar er moet rekening gehouden worden met haar individuele situatie.

Verzoekster heeft ook uitgelegd dat het geen zin had om bescherming te zoeken omdat ze geen hulp kreeg van zodra ze herkend werd als niet-moslim. Ze had een zus in Sheikhan wonen maar dat is niet ver genoeg van Baadre. Omdat zij uit een risicogroep komt, is het niet mogelijk een betere schuilplaats te vinden.

Verzoekster meent een doorleefd relaas te hebben gegeven. Het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas. Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad.

2.2. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omschrijft de gegevens waarmee de dossierbehandelaar rekening dient te houden. Verzoekster verduidelijkt niet met welke gegevens in haar geval geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van een aantal paragrafen uit de UNHCR Proceduregids, merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503; RvS 16 december 2009, nr. 5.138 (c)). De door verzoekster vermelde paragrafen betreffen de bewijsvoering in asielzaken, maar verzoekster verheldert niet waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden.

2.4. De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoekster aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOLJANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat zij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Louter veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet. Het argument dat ze nog steeds bang is van Yassin kan dan ook niet overtuigen om deze vrees te concretiseren. Waar verzoekster nog algemeen verwijst naar andere yezidi-meisjes die ontvoerd werden, verwijst de Raad naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing: *“Ondanks uw verdere verklaringen dat het bij Yezidi's, ondermeer in Baadre, vaak gebeurt dat meisjes worden meegenomen, kon u echter slechts één voorbeeld aanhalen. U verwees naar het verhaal van Nafu, een Yezidi-meisje uit Baadre dat zou zijn lastiggevalen, klacht ging indienen en vervolgens zelf zou zijn gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Dohuk. Echter, u bleek dit verhaal enkel 'via via' te hebben gehoord en wanneer dit zou gebeurd zijn, hoe Nafu's belager heette, hoelang Nafu ondertussen vastzit en op basis waarvan zij opgesloten zit, kon u niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat dergelijke praktijken, waarbij Yezidi-meisjes worden meegenomen en/of zelf worden opgesloten als ze klacht proberen in te dienen, zouden voorkomen in uw omgeving kan er logischerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent meer concrete informatie zou hebben, minstens u terdege zou informeren om een duidelijke inschatting te kunnen maken van het risico dat u mogelijks zelf loopt.”* Door haar verklaringen te herhalen en te betogen dat rekening moet gehouden worden met haar individuele situatie – hetgeen de commissaris-generaal wel degelijk heeft gedaan zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing – slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

2.5. Zo al zou kunnen aangenomen worden dat verzoekster behoort tot een sociale groep of een risicogroep, zoals zij aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep of risicogroep niet volstaat om de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt heeft verzoekster niet kunnen aantonen dat zij vervolgd wordt in de zin van de

criteria van de vluchtelingenconventie. Haar relaas is volledig gebaseerd op veronderstellingen hetgeen geenszins volstaat om een werkelijke vrees voor vervolging, of nog, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a) of b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad stelt vast dat verzoekster haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, waar zij stelt dat het geen zin had om als yezidi bescherming te zoeken en haar zus niet veraf genoeg woonde zodat dit geen oplossing was, slechts herhaalt en benadrukt, doch nalaat de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk betoog volstaat evenwel niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekster is afkomstig is uit Baadre, Dohuk dat in Noord-Irak is gelegen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster brengt geen concreet element bij om deze vaststelling om te buigen. Waar verzoekster nog verwijst naar een passage uit de SRB om aan te tonen dat zij als yezidi doelwit is van aanslagen, leest de Raad het volgende: *“Kort na deze aanvallen (3 december 2011) in Zakho, brak geweld uit in Simele, Dohuk, Shioz, Amadiyah, Derelok en Zaweeta met als doelwit christenen en Yezidi. Het blijkt hier om een geïsoleerd incident te gaan aangezien verder geweld in de hieropvolgende periode uitbleef en over het algemeen de christenen in Noord Irak met rust worden gelaten.”* (administratief dossier, SRB, stuk 14, p. 7). Uit de SRB kan niet worden afgeleid dat de situatie voor de yezidi dermate ernstig is dat er sprake is van willekeurig geweld tegen of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van de yezidigemeenschap in de zin van artikel 48/4 §2 b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER